

Şəhid, şəhid balası və Azərbaycan bayrağı

Rafiq YUSİFOĞLU,
*Sumqayıt Dövlət Universitetinin
professoru*

Televiziya da torpaqlarımız uğrunda döyüslərdə həlak olan ekip komandiri, kapitan Nəcməddin Savalanovun dəfn mərasimindən hazırlanan süjet verirdilər. Onun körpə qızının atasının məzarı başında mənim “Üçrəngli bayraq” şeirimi söyləməsi hamını ağlatdı. Ekranın bu üzündə mən də göz yaşlarımı saxlaya bilmədim...

Üçrəngli bayrağım
göyqurşağı kimi şəfəq saçır,
onun rəngləri nur saçır,
heç zaman deyil solası.
Bayrağımın altında
şəhid uyuyur,
Bayrağımın üstündə
“Üçrəngli bayraq” şeirini
oxuyur şəhid balası...
İntiqam almaq istəyi
onlara rahatlıq vermir,
nə mürgüləyə,
nə yata bilirlər. –
Şəhid oğullarımız
bayrağa bükülüb
dəfn olunduğundan,
şəhid övladları
bayrağı özlərinə
ata bilirlər...
Bəsdi uyuduğumuz,
İlin-günün bu vədəsində
bu nə mürgüdü,
bu nə yuxudu?
Bayraqları dalğalandıran
küləklər deyil,
şəhidlərin intiqama səsləyən
ruhudu...

Qarabağdan gələn səs

Cəbhədən zəng eləyib, sən mənimlə danışdın,
Dedin ki, səsinizi mən eşitmək istədim.
Bu səs necə doğmadı, bu səs necə tanışdı!
Qarabağdan gələn səs bir sehrli bəstədi...

Bu səsi eşidəndə sızlayan qəlbim güldü,
Elə bil dağ havası hopmuşdu o nəfəsə...
Bu səsdən Qubadlının, Laçının ətri gəldi,
Həkarinin laylası qarışmışdı o səsə.

Ayrılığın sazağı qəlbimi üşüdəndə
Öp mənim əvəzimdən neçə çayı, çəməni...
Mənim səsim titrədi səsinə eşidəndə,
Sənin əlin əsməsin məhv edəndə düşməni.

Yağıdan azad olan torpaq alsın dincini,
Bizi tərk eləməsin yaşamaq həvəsimiz.
Zəng edib bül mənimlə qələbə sevincini,
Doğma Şuşadan gəlsin yenə qadın səsimiz...

Bu gecə sübhəcən...

Qəlbimə tuşlanan dər nüzə-nüzə,
Sarılib yarpağım, solub güllərim.
Nə ata-anama, nə evimizə,
Nə də kəndimizə yetir əllərim.

Bəs qalan ömrümü kimə həsr edim?
Doğma diyarımda qəribəm, qərib.
Bu gecə əriyib sonsuz həsrətim,
Kənddəki evimiz yuxuma girib.

...Yağış qoymurdu ki, alışam, yanam.
Baxırdım buludu biçən işığa.
Evin bir küncündə əyləşib anam,
Yemək yedirdirdi körpə uşağa...

Döyürdü buludu şimşək qamçılar,
Sanki ölüm-dirim savaşı idi...
Evimiz damırdı, axan damcılar,
Nigaran ruhların göz yaşı idi...

Şimşək oynayırdı bulud içində,
Külək işardırdı kül altı közü.
Dağlar dayanmışdı sükut içində,
Pəyhanın, Qısağın dolmuşdu gözü...

Kimsə eşitməsin qoy aqlarımı,
Ruhuma şəfəqlər səpirdi Allah.
Ot basan cığırılar ayaqlarımı
Necə qucaqlayıb öpürdü, Allah?!

Bu yerdə kəsək də, daş da doğmadı,
Burda ətir saçır qaratıkan da.
Bu yerdə payız da, qış da doğmadı,
İnsan darıxarmı doğma məkanda?!

Yaxına gəlmişdi sanki uzaqlar,
Mən Qızıl qayadan durub baxanda.
Ətirli yamaclar, sərin bulaqlar
Bizi darıxmağa qoymaz bir an da.

Burda qərib deyil yalnız qurd da,
Gül tək bu torpaqda bitsəm, solmaram.
Bu doğma məkanda, bu doğma yurdda,
Yüz il tək yaşasam tənha qalmaram...

...Yuxudan durmuşam, gözlərim şişib,
Ağac tək kök atıb, rışələnmişəm.
Xatirə közləri içində düşüb,
Bu gecə sübhəcən pörşələnmişəm...